

Sygn. akt II UK 302/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku M. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z odwołania M. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym po rozpoznaniu apelacji organu rentowego, zmienił zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalił odwołanie oraz orzekł o kosztach procesu.

Odwołująca się zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Potrzeba wykładni dotyczy zdaniem skarżącej art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 584 ze zm.). W ocenie odwołującej się wykładnia tego przepisu dokonana przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym orzeczeniu stoi w sprzeczności ze stanowiskiem Sądu

Najwyższego wyrażonym w wyroku z 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13 oraz stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi wyrażonym w wyroku z 5 lutego 2013 r., III AUa 838/12.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Przesłanka ta wymaga więc wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC

2002 nr 12, poz. 151; z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się też sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkł. 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanej wyżej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wątpliwości, które formułuje skarżąca znalazły bowiem rozstrzygnięcie w wyroku Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13, LEX nr 1444493, na który zresztą powołuje się sama skarżąca, a który wydany został w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 5 lutego 2013 r., III AUa 838/12, niepubl., również powoływanego przez odwołującą się. W wyroku z 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13, Sąd Najwyższy odniósł się szeroko do definicji legalnej działalności gospodarczej zamieszczonej w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w szczególności w zakresie cechy ciągłości. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto zgodnie z ustaleniami w niniejszej sprawie, stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, odwołująca się „nie miała zamiaru ani w rzeczywistości nie prowadziła działalności gospodarczej w sposób stały i ciągły, a wykonywane przez nią usługi (...) miały na celu jedynie pozorację takiego stanu rzeczy”. Zamiar strony należy do ustaleń stanu faktycznego w sprawie. Sąd Najwyższy zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. związany jest ustaleniami stanu faktycznego stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W podstawach skargi nie podniesiono zarzutów naruszenia przepisów postępowania.

Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z 8

lipca 2014 r., I UK 60/14, niepublikowane). Brak jest zatem potrzeby wykładni wskazywanego przez skarżącą przepisu.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

I.n